

Målnummer:	6760-05	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2007-05-29		
Rubrik:	Fråga om företrädaransvar enligt skattebetalningslagen.		
Lagrum:	12 kap. 6 § och 6 b § skattebetalningslagen (1997:483)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• NJA 1969 s. 326• NJA 1971 s. 296 I• NJA 1972 s. 115• NJA 1974 s. 423• NJA 1981 s. 1014• NJA 1985 s. 13		

REFERAT

Skatteverket ansökte om betalningsansvar för K.S. och yrkade att länsrätten skulle förplikta honom solidariskt med Bil Dax i Västerås AB (bolaget) att till staten betala - såsom beloppet justerats - 1 781 244 kr jämte ränta tills full betalning skedde.

K.S. bestred ansökan på den grunden att han varken handlat uppsåtligt eller grovt oaktsamt och att det därför saknades förutsättningar att förplikta honom att vara solidariskt betalningsansvarig med bolaget. K.S. gjorde gällande att det i vart fall fanns särskilda skäl för att helt eller delvis befria honom från betalningsskyldighet.

Länsrätten i Västmanlands län (2005-02-21, ordförande Elmin) yttrade: Enligt 12 kap. 6 § skattebetalningslagen (1997:483), SBL, är om någon i egenskap av företrädare för en juridisk person uppsåtligen eller av grov oaktsamhet inte har gjort föreskrivet skatteavdrag, företrädaren tillsammans med den juridiska personen skyldig att betala belopp som har bestämts enligt 11 kap. 19 § jämte ränta. Om en företrädare för en juridisk person i övrigt uppsåtligen eller av grov oaktsamhet underlåtit att betala skatt enligt denna lag, är företrädaren tillsammans med den juridiska personen skyldig att betala skatten och räntan på den. Betalningsskyldigheten är knuten till den tidpunkt vid vilken skatten ursprungligen skulle ha betalats enligt vad som anges i 10 och 16 kap. SBL. - I 12 kap. 6 b § SBL anges att företrädaren om det finns särskilda skäl, helt eller delvis får befrias från betalningsskyldigheten.

Av Skatteverkets ansökan framgår bl.a. följande. Efter revision av bolaget beslutade Skatteverket att bolaget skulle betala tillkommande mervärdesskatt för 1998 och 1999. Omprövningsbeslutet överklagades av bolaget till länsrätten som inte gjorde någon ändring. Tidigare meddelat anstånd med betalning upphörde i december 2003 och beloppet förföll till betalning den 29 december 2003. Bolaget betalningsuppmannades den 26 januari 2004 och restfördes den 31 samma månad. I det yrkade beloppet ingår även obetald preliminärskatt för december 2003 och skatt/arbetsgivaravgift för november 2003 samt mervärdesskatt för oktober 2003. K.S. är i egenskap av ensam styrelseledamot och VD företrädare för bolaget. Det åligger därför honom att se till att skatter betalas i rätt tid och ordning eller, om bolaget saknar medel till det, vidta åtgärder för en samlad avveckling av bolagets skuld. K.S. har inte betalat in skatterna trots betalningsuppmaning och restföring. Alternativt har han trots att han insett eller bort inse att medel inte skulle komma att finnas vid respektive förfallotidpunkt drivit verksamheten vidare. Några avvecklingsåtgärder med hänsyn till samtliga borgenärer har inte vidtagits utan

bolagets verksamhet har fortsatt utan betalning av ifrågavarande skatter. K.S. har av uppsåt eller av grov oaktsamhet underlåtit att betala in skatterna i rätt tid och är därmed betalningsansvarig för det yrkade beloppet. Särskilda skäl för eftergift eller jämkning har inte visats föreligga. - Skatteverket har vid den muntliga förhandlingen justerat sitt yrkande från 1 488 960 kr till 1 781 244 kr på grund av att restförda skatter och avgifter tillkommit med förfallodag den 13 december 2004. I det belopp som tillkommit ingår bl.a. skatt från 1998 och 1999 som förfallit till betalning efter att tidigare meddelat anstånd upphört. Skatteverket har vidare bl.a. framhållit följande. K.S. har fått reda på skatteskulden i oktober 2000 men har drivit bolagets verksamhet vidare till konkursutbrottet i januari 2005. Rättsfrågan är numera prövad i två instanser. K.S. har inte vidtagit verksamma åtgärder för en avveckling utan har spekulerat i utgången i skattefrågan. I detta ligger den grova oaktsamheten. Även uppsåt kan diskuteras då K.S. avsikt att betala skatten kan ifrågasättas. Det förhållandet att Skatteverket tidigare beviljat anstånd inverkar inte på betalningsskyldigheten. Några jämnings-skäl finns inte. - K.S. har i målet bl.a. anfört följande. Ansökan skall ogillas, alternativt skall betalningsskyldigheten efterges. Som företrädare för bolaget har han inte varit vårdslös i något sammanhang och gjort vad som kan krävas för att få till stånd en samlad avveckling av bolaget. Skattemyndighetens bedömning att bolaget inte hade rätt att tillämpa VMB-metoden vid försäljning av ett 70-tal importerade bilar från Tyskland var en katastrof och innebar att bruttoförsäljningen beskattades utan avdrag för ingående mervärdesskatt. Skatten blev större än vinstmarginalen och varje bilförsäljning blev en förlustaffär. När omprövningsbeslutet kom i oktober 2000 innebar det att bolaget i ett slag kom på obestånd. Han tog hjälp av en mycket kvalificerad och meriterad person på mervärdesskattens område med utlandsmervärdesskatt som specialitet. Denne ansåg det värt att driva fallet då åberopade svenska bestämmelse inte har någon motsvarighet i EG-direktivet och därför inte får tillämpas till nackdel för den skattskyldige. När skatterna förföll till betalning fortsatte han verksamheten i tron att han skulle vinna skatteprocessen. Skattemyndigheten har även beviljat anstånd på den grunden att sakfrågan var tveksam. Skattemålet har överklagats till Regeringsrätten. Det är således fråga om skatter som ännu inte är slutligt fastställda. - Med hänsyn till bolagets ekonomiska förhållanden har det inte funnits möjlighet att reservera medel till skatteskulden. På grund av att han varit sjukskriven efter en bilolycka 1999 och inte kunnat arbeta mer än 25 procent har han inte kunnat driva verksamheten som tidigare, då bolaget hade en omsättning på ca 25 miljoner kr. År 2003 var sista året som bolaget bedrev fullskalig verksamhet. Nettoomsättningen uppgick till 9 791 000 kr, varukostnaderna till 9 195 000 kr och årets resultat till 91 000 kr. År 2002 var rörelseresultatet 31 000 kr och omsättningen drygt 8 miljoner kr. Han har drivit verksamheten för sitt uppehälle. Personalkostnaden inklusive sociala avgifter uppgick till 206 000 kr år 2003 och till 296 000 kr år 2002. Bolagets fordonslager, som motsvarade balansräkningens hela aktivsida, motsvarades i sin helhet av kredit i bank i form av företagsinteckning. Han har drivit verksamheten fram till hösten 2004 men inte med förlust. Medel har inte förbrukats på annat i stället för att gå till skatten. Staten har inte lidit skada av att skatten inte har betalats. När banken sade upp krediten i september 2004 lade han ned rörelsen och överlät kvarvarande lager till sin sambos bolag. Banken fick full betalning för sin fordran och leverantörerna fick betalt. Han har haft regelbunden kontakt med kronofogdemyndigheten med anledning av aktuella skattekrav och informerat om hur skatteprocessen utvecklats. Kronofogdemyndigheten försatte bolaget i konkurs den 5 januari 2005. I konkursboet fanns inga tillgångar och inga skulder förutom den kontroversiella skatten. Han anser att han avvecklat verksamheten med tillbörlig omsorg på ett sätt som i praktiken är jämförbart med en betalningsinställelse. Lagstiftaren har med kravet på samlad avveckling åsyftat en annan situation än den föreliggande. Fallet är mycket speciellt och det finns inget liknande i praxis. - Han är sjukskriven och uppbär sjukbidrag med 10 000 kr per månad. Hans arbetsförmåga är nedsatt till 75 procent. Han har inga privata medel. Bostadsfastigheten, värd 1,8 miljoner kr, är belånad näst intill detta värde. Han har ingen förvärvsförmåga och ingen möjlighet att betala skatteskulden. -

Länsrätten gör följande bedömning. - I målet är ostridigt att K.S. som företrädare för bolaget har varit skyldig att se till att bolagets skatter och avgifter betalas. Skattekravets storlek i sig är inte tvistigt. Huvuddelen av de obetalda skatterna avser mervärdesskatt och skattetillägg som påförts bolaget genom skattemyndighetens omprövningsbeslut från oktober 2000. Efter att länsrätten prövat skattemålet (dom den 11 november 2003) utan att ändra skattemyndighetens beslut, upphörde medgivet anstånd och mervärdesskatten förföll till betalning den 29 december 2003. Kammarrätten i Stockholm har i dom den 8 november 2004 inte gjort annan bedömning än länsrätten. Medgivet anstånd avseende skattetilläggen upphörde därefter och skatten förföll till betalning den 13 december 2004. Kammarrättens dom är överklagad till Regeringsrätten. Ansökan omfattar förutom den aktuella mervärdesskatten även vissa andra obetalda skatter och avgifter som förfallit till betalning och restförts. - K.S. har således under en längre tid haft insikt i att den aktuella mervärdesskatten inte skulle komma att betalas i tid och har i målet uppgett att bolaget saknat medel till betalning av ett så stort skattekrav. Trots det har han drivit verksamheten vidare sedan skatten förfallit till betalning. Han kan därför inte anses ha gjort vad som kan begäras av honom med hänsyn till omständigheterna, nämligen att vidta verksamhetsåtgärder för att skydda var och en av borgenärerna, som t.ex. att i tid ge in konkursansökan. Att skattefrågan i sak inte är slutligt avgjord inverkar inte på skyldigheten att betala skatten. Det förhållandet att K.S. förlitat sig på att vinna framgång i den ännu inte avslutade skatteprocessen innebär inte att han kan undgå betalningsskyldighet. Inte heller vad han uppgivit om bolagets ekonomiska förhållanden på senare år och sina kontakter med kronofogdemyndigheten eller den omständigheten att han efter eget gottfinnande under hand avvecklat verksamheten medför att han kan undgå betalningsansvar. Länsrätten finner att K.S. genom sitt handlande varit grovt oaktsam och att han därmed skall anses betalningsskyldig tillsammans med bolaget för det yrkade beloppet. De skäl han uppgivit för att inte i tid fullgöra sina skyldigheter som bolagets ställföreträdare och vad han i övrigt anfört bl.a. om sina personliga och ekonomiska förhållanden, utgör inte tillräckliga skäl för att helt eller delvis befria honom från betalningsskyldigheten. Skatteverkets ansökan skall därför bifallas.

Ersättning för kostnader i målet. - Enligt 3 § lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m., ersättningslagen, skall en skattskyldig få ersättning för kostnader som han haft bl.a. för ombud som behövs för att ta till vara hans rätt om den skattskyldige helt eller delvis vinner bifall till sina yrkanden i ärendet eller målet, ärendet eller målet avser fråga som är av betydelse för rättstillämpningen eller det finns synnerliga skäl för ersättning. - K.S. har yrkat ersättning för ombudskostnader med 38 000 kr jämte mervärdesskatt. Han har anfört att det är oskäligt att han skall stå för kostnaderna då Skatteverket driver målet av prejudikatsintresse och att det därför finns synnerliga skäl att bevilja yrkad ersättning även om han inte helt eller delvis vinner bifall till sin talan. Skatteverket har vitsordat beloppets storlek i sig och har tillstått att målet delvis drivs av prejudikatskäl. - Länsrätten anser inte att rättsläget vad gäller betalningsansvar i detta fall är så oklart eller att sakomständigheterna är så komplicerade att målet kan anses ha betydelse för rättstillämpningen eller att det finns andra synnerliga skäl för att medge ersättning. Vid denna bedömning och då K.S. varken helt eller delvis vunnit bifall till sina yrkanden i målet saknas förutsättningar för att bevilja kostnadsersättning. Yrkandet skall därför avslås.

Länsrätten förpliktar K.S. att solidariskt med Bil Dax i Västerås AB till staten utge obetalda skatter om sammanlagt 1 781 244 kr jämte ränta tills full betalning sker.

Länsrätten avslår yrkandet om ersättning för kostnader i målet.

K.S. överklagade länsrättens dom och yrkade i kammarrätten att betalningsskyldigheten skulle undanröjas, i första hand på den grunden att

Skatteverkets talan skulle ogillas, i andra hand på den grunden att det förelåg skäl för eftergift och i tredje hand på den grunden att skäl förelåg för jämkning. Han yrkade vidare ersättning för sina kostnader i länsrätten med 38 000 kr jämte mervärdesskatt och för kostnader i kammarrätten med 19 000 kr jämte mervärdesskatt. Till stöd för sin talan anförde han i huvudsak följande. Han kände inte till de momsregler som gällde för rätt till tillämpning av VMB-metoden vid försäljning av importerade bilar. Det kan inte ha varit lagstiftarens mening att styrelsen omedelbart skall inge konkursansökan så fort Skatteverket gör en annan bedömning än företaget självt i en skattefråga och bolaget inte kan betala den omtvistade skatten. Han har i anledning av Skatteverkets omprövningsbeslut vidtagit helt korrekta åtgärder och ingen borgenär har blivit lidande. Även om bolaget hypotetiskt skulle ha haft förmåga att betala skatten, vilket bolaget inte hade, skulle det ha varit anmärkningsvärt om bolaget använt ytterligare bank- och leverantörskrediter för att finansiera betalning av överklagad skatt. - Skatteverket bestred bifall till överklagandet och överlämnade till kammarrätten att bedöma ersättningsyrkandet.

Kammarrätten höll på K.S:s begäran muntlig förhandling i målet. - K.S. anförde vid den muntliga förhandlingen i huvudsak följande. År 1995 lättade regleringen för import av begagnade bilar varvid han började undersöka möjligheten att importera bilar från Tyskland. Det visade sig att privatpersoner i Sverige endast fick ta in samt besiktiga en bil per år. För näringsidkare som ville importera mer än en bil per år tillkom krav på bland annat bättre avgasrening. Han läste en artikel som föreslog att man för att komma runt restriktionerna skulle låta släktingar köpa och besiktiga utländska bilar för att sedan köpa bilen av dem till samma pris. Han började göra affärer enligt denna princip och använde sig av både släkt och bekanta. Alla inköpskvitton, dokument samt namn på dem han tagit hjälp av sparades i pärmar. Han förstod inte de skattemässiga konsekvenserna av affärsupplägget. Effekten av Skatteverkets beslut att bolaget inte får göra avdrag för ingående mervärdesskatt på bilar som köpts in från Tyskland är att skatten blir större än försäljningsvinsten. Beslutet medförde därför att bolaget i ett slag kom på obestånd. Han tog kontakt med en välnomerad skattekonsult som bedömde att den bevisregel i 3 kap. 30 f § mervärdesskattelagen, som legat till grund för beskattningsbeslutet strider mot EG-rätten. Han trodde därmed på goda grunder att han skulle vinna processen mot Skatteverket. Som ny omständighet anfördes att avvecklingen av bolaget skedde i samråd med banken och inte "efter eget gottfinnande". Han slutade redan under Skatteverkets revision att köpa bilar i utlandet. Fordonsparken var belånad med företagshypotek. I samband med skattebeslutet hösten 2000 informerades han banken och samrådde med dem om vilka åtgärder som skulle vidtas. Enligt en överenskommelse med banken om successiv avveckling av bolaget började han minska lagret och säga upp personalen. Betalning skedde i första hand till banken. Skulden till banken var slutbetalad 2004. Även löpande driftfordringar betalades. Någon betalning skedde inte till oprioriterade fordringsägare. Att han inte har sett till statens fordran beror på den prioritetsordning för betalning av fordringar som lagen föreskriver. Under avvecklingsperioden förbrukades inga medel i bolaget som kunnat användas för betalning av skatteskulden. Verksamheten genererade en blygsam vinst som han tog ut som lön. Om bolaget hade försatts i konkurs hade de största fordringsägarna blivit lidande. - Reglerna om företrädaransvar i skattebetalningslagen kan jämföras med bestämmelserna om personligt betalningsansvar i till exempel aktiebolagslagen. I dessa fall finns alltid en kritisk tidpunkt när fordringsägarna blir lidande om verksamheten drivs vidare. En företrädare som driver företaget vidare efter denna tidpunkt och på så sätt orsakar skada för fordringsägarna blir betalningsansvarig för de skulder som uppkommer. I hans fall har ingen fordringsägare blivit lidande till följd av att han drev bolaget vidare under avvecklingen. Han visste inte på förhand att han skulle få skatteskulder och har efter att skulderna uppstått gjort vad han kunnat för att på bästa sätt avveckla bolaget på sätt som redogjorts för samtidigt som han avvaktat utgången i det kontroversiella skattemålet. Det kan inte ha varit lagstiftarens mening att detta skall bedömas som grov oaktsamhet. Han är nu tre fjärdedels sjukpensionär

samt äger en fastighet som är belånad till sitt värde. - Skatteverket anförde vid den muntliga förhandlingen i huvudsak följande. Alla borgenärer verkar ha tillgodosetts utom staten. Några verksamma avvecklingsåtgärder i samtliga borgenärens intresse har således inte vidtagits. Riskerna ökar ju längre verksamheten fortsätter. Således har K.S. förfarit grovt oaktsamt. Bolaget har aldrig haft pengar att betala skatteskulden. Någon reservering för betalning av skatteskulden gjordes inte i bolagets bokslut 2003 utan bolagets verksamhet har fortsatt som om skatteskulden inte existerat. Eftersom K.S. avsikt att betala skatteskulden kan ifrågasättas föreligger uppsåt. Skatteverket ifrågasätter inte de nya omständigheter som K.S. anført till stöd för sin talan.

Kammarrätten i Stockholm (2005-09-29, Nylund, Wijkman, referent, Wahling Bexhed) yttrade: I målet är ostridigt att K.S. var företrädare för bolaget under den i målet aktuella perioden och att de i målet aktuella skatterna och avgifterna inte har betalats. Skattefordringarna avser tillkommande skatter för åren 1998 och 1999 som påförts bolaget genom Skatteverkets omprövningsbeslut i oktober 2000. I beloppet ingår även skatt och arbetsgivaravgifter för november - december 2003 samt ränta. I länsrätten justerade Skatteverket sitt yrkande på grund av att restförda skatter och avgifter tillkommit med förfallodag den 13 december 2004. I det belopp som förfallit till betalning ingår bland annat skatt från 1998 och 1999 som förfallit till betalning efter att tidigare meddelat anstånd upphört. - Av utredningen i målet framgår att bolaget vid inköp av begagnade bilar från andra EU-länder använt sig av s.k. bulvaner i uppgivet syfte att kringgå gällande bestämmelser om avgasrening vid yrkesmässig import av begagnade bilar. Mervärdesskatt för åren 1998 och 1999 har redovisats enligt den så kallade VMB-metoden. Efter skatterevision har bulvankonstruktionen underkänts i skattemässigt hänseende. Effekten härav har varit att bolagets tillämpning av VMB-metoden inte har godkänts och att bolaget påförts avsevärda summor mervärdesskatt och skattetillägg. Bolaget har därigenom kommit på obestånd. Kammarrätten finner inte skäl att tro att förfarandet vid inköpen av de utländska bilarna har haft ett skatteundandragande syfte. K.S. har emellertid haft vetskap om att upprättade kontrakt och inköpskvitton inte har speglat den faktiska affärshändelsen. Han har mot denna bakgrund, i egenskap av företrädare för bolaget, förfarit oaktsamt genom att inte informera sig om de skatterättsliga riskerna med affärsupplägget och vidta erforderliga åtgärder för att kunna betala eventuell skatt. Med beaktande av samtliga omständigheter, varvid hänsyn har tagits till komplexiteten i regelsystemet, finner kammarrätten dock att hans agerande under denna period inte är att bedöma som uppsåtligt eller grovt oaktsamt i den mening som avses i skattebetalningslagen. - Frågan är därefter huruvida K.S., sedan bolaget genom Skatteverkets omprövningsbeslut påförts de aktuella skatteskulderna, förfarit grovt oaktsamt genom att driva verksamheten vidare trots att skatterna inte skulle kunna betalas när de förföll till betalning. - I målet är obesträtt att bolagets tillgångar har varit intecknade med företagshypotek samt att K.S. omedelbart efter att skattefordringarna kommit till hans kännedom kontaktat banken - högst prioriterade borgenär - och därefter genomfört en successiv avveckling av rörelsen i samråd med banken. Rörelsen har inte gått med förlust under avvecklingsperioden. K.S:s uppgifter om att betalning inte har skett till oprioriterade borgenärer har inte närmare kommenterats av Skatteverket. Kammarrätten gör mot den bakgrunden bedömningen att K.S. inte försämrat statens möjligheter att få betalt för sin fordran genom att driva bolaget vidare under avvecklingsperioden. Vid en samlad bedömning av vad som framkommit i målet får K.S. anses ha vidtagit så verksamma åtgärder för avveckling av verksamheten som kammarrätten anser att man kan begära i den uppkomna situationen. Han kan således inte heller anses ha förfarit grovt oaktsamt eller uppsåtligt efter Skatteverkets omprövningsbeslut. Därmed föreligger inte förutsättningar att göra K.S. solidariskt betalningsansvarig med Bil Dax i Västerås AB enligt 12 kap. 6 § SBL.

K.S. vinner bifall till sin talan och är därför berättigad till ersättning för skäliga kostnader för ombud i länsrätten och kammarrätten. Beträffande K.S:s kostnader i länsrätten finner kammarrätten, med hänsyn till att ombudet inte

deltagit i processen förrän vid den muntliga förhandlingen, skäligt att medge ersättning med 10 000 kr. Då utredning och argumentation i målet till stora delar framförts redan i länsrätten bestäms ersättning för kostnader i kammarrätten till skäliga 5 000 kr.

Med ändring av länsrättens dom avslår kammarrätten Skatteverkets ansökan om att K.S. solidariskt med Bil Dax AB skall betala 1 781 244 kr jämte ränta.

Kammarrätten beviljar K.S. ersättning för kostnader för ombud i länsrätten och kammarrätten med sammanlagt 15 000 kr.

Skatteverket överklagade kammarrättens dom och yrkade att Regeringsrätten skulle fastställa länsrättens dom. Verket anförde bl.a. följande. För att en företrädare skall undgå betalningsansvar för bolagets obetalda skatter och avgifter krävs enligt praxis att verksamma åtgärder företagits i syfte att få till stånd en samlad avveckling av den juridiska personens skulder med hänsyn tagen till samtliga borgenärs intressen. Om en företrädare för en juridisk person vill vara helt säker på att undgå betalningsskyldighet har han att se till att den juridiska personen försätts i konkurs, att en företagsrekonstruktion inleds eller att ett underhandsackord med samtliga borgenärer kommer till stånd. En betalningsinställelse på annat sätt är vanskelig. För att en sådan skall ha avsedd verkan och godtas i betalningsansvarshänseende krävs att den är effektiv i den meningen att alla borgenärer nås och att deras inbördes förhållanden inte rubbas. Det fordras alltså en frysning av skuldsituationen per dagen för betalningsinställelsen och att därefter någon av de nyss nämnda åtgärderna vidtas. K.S. har inte vidtagit någon sådan åtgärd som krävs utan endast, i samråd med banken, dragit ned på verksamheten. Att bolaget genom fortsatt drift inte skulle ha försämrat statens möjligheter att få betalt saknar betydelse. Reglerna om betalningsansvar tillskapades just för att förhindra att skattemedel används som riskkapital. - Skäl att jämka betalningsskyldigheten synes inte föreligga.

K.S. bestred ändring av kammarrättens dom och yrkade ersättning enligt ersättningslagen för sina kostnader i Regeringsrätten med 16 000 kr exklusive mervärdesskatt. K.S. anförde bl.a. följande. Han har inte drivit verksamheten vidare med skattemedel. Redan då skatterna fastställdes stod det klart att bolaget inte skulle kunna betala den påförda skatten. Han har inte försämrat statens möjligheter att få betalt för sin fordran genom att driva bolaget vidare under avvecklingsperioden. Genom en sådan avvecklingsdrift har han däremot kunnat tillgodose banken fullt ut såsom borgenär med bästa rätt enligt den dåvarande förmånsrättsordningen. Om han i stället hade försatt bolaget i konkurs skulle banken ha blivit nödlidande, eftersom en konkursutförsäljning inte inbringar lika mycket som en avveckling av en rörelse under ordnade förhållanden. Detta innebär att de avvecklingsåtgärder som han vidtagit skett med iakttagande av samtliga borgenärs intressen. - Bolaget är numera försatt i konkurs och han är i dag utblottad och har problem med sin hälsa.

Regeringsrätten (2007-05-29, Sandström, Stävberg, Lundin, Fernlund, Jermsten) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. Frågan i målet är om K.S. i sin egenskap av företrädare för Bil Dax i Västerås AB skall åläggas solidarisk betalningsskyldighet för bolagets restförda skatter om 1 781 244 kr jämte ränta.

För att en företrädare för en juridisk person skall bli betalningsskyldig enligt 12 kap. 6 § SBL krävs att företrädaren handlat uppsåtligt eller av grov oaktsamhet. Enligt praxis på området - i första hand grundad på motsvarande bestämmelser i uppbördslagen (1953:272) - kan företrädaren gå fri från betalningsskyldighet om det innan skatten skulle ha betalats har vidtagits sådana åtgärder som krävs för att få till stånd en samlad avveckling av den juridiska personens skulder med hänsyn till samtliga borgenärs intressen. Vidare kan företrädaren helt eller delvis befrias från betalningsskyldighet om det föreligger särskilda skäl (12 kap. 6 b §).

Regeringsrätten gör följande bedömning.

Det är ostridigt att K.S. drivit bolaget vidare i syfte att på sikt avveckla verksamheten, att banken som prioriterad borgenär haft intresse av en sådan fortsatt drift, att oprioriterade borgenärer inte fått betalt samt att rörelsen inte gått med förlust under avvecklingsperioden. Även om den fortsatta driften av bolaget inte har lett till att statens möjligheter att få betalt för den aktuella fordringen försämrats kan konstateras att K.S. inte har vidtagit åtgärder av sådant slag som gör att han kan undgå betalningsskyldighet.

Vad K.S. anfört om sina ekonomiska och personliga förhållanden utgör inte särskilda skäl för att helt eller delvis befria honom från betalningsskyldigheten. Någon annan grund för befrielse har inte framkommit.

Av det anförda följer att Skatteverkets överklagande skall bifallas.

K.S. bör beviljas ersättning för sina kostnader i Regeringsrätten med skäliga 10 000 kr.

Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten upphäver kammarrättens dom såvitt avser frågan om företrädaransvar och fastställer länsrättens domslut i den delen.

Regeringsrätten beviljar K.S. ersättning med 10 000 kr för kostnader i Regeringsrätten.

Föredraget 2007-03-21, föredragande Björnsson, målnummer 6760-05

Sökord: Företrädaransvar

Litteratur: Prop. 1996/97:100 s. 442 f., 592 f.; prop. 2002/03:128 s. 24 ff., 51; SOU 1965:23 s. 181
